

Gyere, átmegyünk Nagypához és a Lassú Báróhoz, súgta Sára, a meselány Balázs fülébe.

Miért?, kérdezte ijedten az örök kisleány.

Kártyázik a két öreg, de nem közönséges kártyajáték, amit játszanak, hanem a Képzelt kártya, a világ egyik legizgalmasabb dolga, majd meglátod.

Hopp.

Gyorsan felmásztak a jó szándékú sziklafalon. Na, jó, a sziklafal azért segített nekik: elfintorította az orrát, lett egy kapaszkodó, elhúzta a szája szélét, lett belőle egy perem. Majd a két gyerek kopogás nélkül belépett a kastélyba, és kész. Hahá, a két betolakodó, mondta kedvesen a Báró, kerüljetelek beljebb, üljetelek le, maradjatok csendben, esetleg inthettek Lujzának, hogy hozzon nektek kakaót, most hoztam a Rablóvidékről, csuda finom.

Nagypa és Lassú Báró egy hatalmas kártyaasztalnál ültek az udvar közepén. Kártya alakú kártyaasztalnál, bizony. A Báró otthoni zakóban, éjfekete nadrágban és krokodilbőr cipőben pompázott, hegyes bajusza csillogott a bálnaszírtól, és hegyesre volt fésülve.

Színre szín, süvöltötte, majd megpöckölte csiptető szemüvegét, mintha valami varázsmozdulatot gyakorolna éppen. Bedobott egy kártyalapot az asztal közepére, majd az egész udvar úgy fordult körbe, akár egy körhinta. A két gyerek dermedten nézett, azt sem vették észre, hogy Lujza mosolygósan bejött, és két kakaót nyomott a kezükbe.

Ügyes, egészen ügyes, dörmögte Nagypa, szédült vagyok, de szédülős az nem, barátom. Blöffre mumus, harsogta ősz szakála mögül, majd ő is kártyalapot dobott középre, pont a Báró lapjára, milliméter pontosan. Aztán az asztal alól hatalmas lángcsóva csapott föl, és a két kártyalap szempillantás alatt elégett.

Hűű, húúúú, lepődött meg Balázs.

Psz, kismöszijő. Itt komoly játék folyik, teremtette le a kisleányt a Báró.

Bocsánat, mondta megszeppenten, és egy kis kakaó csöppent a cipője orrára.

Aha, szólt a bocsánatkérést meg sem hallva Lassú Báró, a möszijő már megint a csatatéren van gondolatban.

Báró, nem vagyunk egyedül, erről nem beszélünk mások előtt, nem emlékszel?, pöfögött Nagypa.

Sára, a meselány még mindig nem mert megszólalni, sőt, megmozdulni is alig, csak sóhajtott egy nagyot és megmarkolta Balázs kezét.

Sopotnik Zoltán 77

A KÉPZELET KÁRTYA

Jól van, jól van, felelte a Báró, csatázzunk tovább, szemében mintha a pajkosság csillant volna meg. Csipp-csupp ügyekkel nem foglalkozunk, villámgyorsan ismét belenyúlt a kártyái közé, kivett egyet, és már lendítette is, na, ehhez az Ászhoz mit szól őszakállása?

78 A kártya Nagyapa feje fölé szállt, egy pillanat alatt felhővé változott, amiből el kezdett zuhogni az eső. Zuhogott, zuhogott, de hiába egy csepp sem esett belőle Nagyapa fejére, akárha láthatatlan esernyő védte volna a csoda öreget.

Kiszámítható vagy, Bárókám, az Ászod nem rossz, de nem vált be, hoppáré. Sára és Balázs még mindig nem tértek magukhoz, úgy ültek ott, mint két kiállított sakkfigura.

Már egy napja ezt csinálják, lépett gyengéden a hátuk mögé Lujza a szakácsnő, nem is esznek, csak kávé hajlandóak fogyasztani, ez a játék kezd az agyukra menni, suttogta a gyerekek fülébe.

Tessék, madám?, zengte a Báró, mondott valamit, netán?

Áááá, öööö...semmit, semmit, csak a bögréért jöttem, uram.

Mégis, milyen játék ez?, kérdezte halkán Balázs.

Ismered a kő-papír-ollót, kisműszíj?, kérdezte a Báró, na, ugyanolyan, csak egy kicsinykét teljesen más, mennydörögte.

Közben újabb lapok repültek az asztal közepére, sárkányok lebegtek át az udvaron, aztán katonák jöttek lecsapni a sárkányok fejét, a két öreg meg nagy vidáman dobálta a kártyákat, és egymást ugratták közben. Percenként váltották egymást a mese- és csodalények, törpék és gonosz hastáncosnők.

És honnan tudják, hogy ki a győztes?, kérdezett ismét Balázs.

Lujza egész közel hajolva mondta, szerintem nem tudják, egyszer csak abba hagyják, és annyi.

Nanana!, mennydörgött Nagyapa, hallottam ám, Lujzácska, hallottam ám, mindeközben alig tudott megállítani egy a treff nyolcasból előbukkanó úrhajót, ami majdnem megpörkölte a szakállát.

Ez a határtalan fantázia játéka, fordult a gyerekekhez, az egészen kicsikben és a nagyon öreg emberekben van meg leginkább a képesség.

Akkor bennem meg Balázsban is, nem igaz?, kérdezte mohón Sára.

Igen, benned Sárika különösen, válaszolt Nagyapa. De nagyon veszélyes, ti még nem játszhattok, ha esetleg az lenne a következő gondolatod.

Kár, mondta sírós hangon Sára, bár a szabályokat sem ismerjük.

Mert minden egyes játéknál mások a szabályok madám, szólalt meg a Báró. A képzeletet nem lehet karóhoz kötni, mint a kutyát, de nem ám.

Egy vicsorgó kutya lépett ki az egyik kártyából ekkor.

Mész vissza, csapott az orrára a Báró, na, erről beszélek.

A kutya visszament, de csak a kártyalap mögé, ó jajj, mögé bizony. S pár pillanat múlva még vicsorgósabban ugrott elő, szájából csorgott a dühös nyál.

Nem tudni, hogy, nem tudni, miként, merre, Sára közelebb lépett az asztalhoz, gyorsan lehúzott egy lapot, középre dobta, aztán a kutya elé állt, belezett a szemébe:

Szép kutya, jó kutya, uzsgyi, vissza, ha mondom!, rikkantotta, a dühös négylábú pedig nyüszítve loholt vissza a kártyába, amiből előjött. Vahúúúúúúú!

Majd csönd.

A Bárónak majd leesett az álla.

Nagyapának majd leesett az álla.

Balázs sírt volna legszívesebben, de egy hang nem jött ki a torkán.

Lujza elejtette az ezüst tálcát a bögrékkel. Csörömp-csör, dubb!

A legyek megálltak röptükben, ejha!

Hozok még kakaót, szólt lábremegve Lujza. És úgy sétált be a konyhába, ahogy mi kisétálunk ebből a meséből, a titkot magunkkal cipelve. Jó?

79

Új Forrás 2012/10 – Sopotnik Zoltán: A képzelet kártya

